Головна сторінка
Поточні події
Нові редагування
Нові сторінки
Випадкова стаття

Участь
Портал спільноти
Кнайпа
Довідка
Пожертвувати

Інструменти
Посилання сюди
Пов'язані редагування
Спеціальні сторінки
Постійне посилання
Інформація про сторінку
Цитувати сторінку
Елемент Вікіданих
Статистика відвідувань
Посилання за ID

Друк/експорт
Створити книгу
Завантажити як PDF
Версія до друку

В інших проектах
Віккісовище
Вікіцитати

Іншими мовами
العربية
مصري
Deutsch
English
Español
Français
Polski
پښتو
Русский
Ще 4
Редагувати посилання

Матвієнко Ніна Митрофанівна

[ред. | ред. код]

Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії.

У Вікіпедії є статті про інших людей із прізвищем Матвієнко.

Ніна Митрофанівна Матвієнко (нар. 10 жовтня 1947, с. Неділище, Смілчинський район, Житомирська область, Українська РСР) — українська співачка, народна артистка України (2005), лауреатка Державної премії УРСР ім. Шевченка (1988), Герой України. Член Спілки кінематографістів України (1989). Має доньку Антоніну, теж співачку.

Зміст [сховати]

1 Життєпис
2 Творчість
2.1 Фільмографія
2.1.1 Акторка
2.1.2 Вокал
3 Громадська діяльність
4 Відзнаки і нагороди
5 Родина
6 Виноски
7 Посилання

Ніна Матвієнко

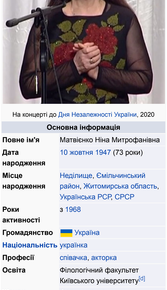

На концерті до Дня Незалежності України, 2020

Основна інформація	
Повне ім'я	Матвієнко Ніна Митрофанівна
Дата народження	10 жовтня 1947 (73 роки)
Місце народження	Неділище, Смілчинський район, Житомирська область, Українська РСР, СРСР
Роки активності	з 1968
Громадянство	Україна
Національність	українка
Професії	співачка, акторка
Освіта	Філологічний факультет Київського університету[d]
Жанри	фольк музика
Колективи	Хор імені Григорія Верьовки, «Київська камерата»
Нагороди	
Премії	
Звання	

Цитати у Вікіцитатах
Файли у Віккісовищі

Життєпис

[ред. | ред. код]

Була п'ятою дитиною в селянській сім'ї Митрофана Устимовича та Антоніни Ільківни Матвієнків (загалом у родині було 11 дітей). Окрім матері, її доглядали Тоня, Люся, Марія та Микола, вона ж була нянькою Василеві, Валентині, Іванові, Михайлу, Поліні та Володі.

З 4 років доглядала молодших братів і сестер, пасла худобу, одного літа навіть «найматувала» у дядька Архипа в сусідньому хуторі Гонорино. «Я в такій сім'ї народилась, — зізнавалася співачка, — що в дитинстві нічого людського не бачила. Тільки й свята, коли тато не був п'яним і вони з мамою співали…».

Мати, Антоніна Ільківна, мала співочий талант, могла співати в три, навіть у 4 голоси. Наприкінці 1970-х років Ніна Матвієнко записала диск із материними піснями.

Родина жила бідно. Щоб якось полегшити собі життя, батьки вирішили віддати Ніну до інтернату. 11-літня дівчинка мала добрий характер, легко сходилась з людьми. Мати вважала, що їй легше, ніж іншим дітям, буде перенести розлуку з родиною. З 1958 року Ніна навчалася в школі-інтернаті селища Потіївка Радомишльського району. Це було нелегке випробування — один із вихователів карав її за найменшу провину, годинами тримав у кутку на колінах, загадував виконувати найважчу роботу.

Потіївська школа-інтернат була восьмирічною, тож до 9-го класу Ніну Матвієнко перевели до Коростеня[1]. У коростенській школі-інтернаті займалася легкою атлетикою й акробатикою, співала пісні Людмили Зикіної. У 9-му класі захоплася у клітинки Івана, проте через негідну поведінку згодом його покинула.

Одна з викладачок, Людмила Іванівна, порадила Ніні професійно зайнятись співом і спробувати себе в Українському народному хорі ім. Г.Верьовки. Дівчина справді відвідала вокальну студію при хорі, але, закінчивши інтернат, довелось влаштувалася на коростенський завод «Хіммаш». Спочатку працювала табельницею, потім ученницею кранівника, згодом була переведена копіювальницею[2]. Почувши, що в Житомирі набирають дівчат до участі в естрадному вокальному ансамблі, приїхала на проби до обласного центру. В Житомирській філармонії дійсно створювали жіночий вокальний гурт. Але автентична манера виконання Ніни Матвієнко ніяк не вписалася з колективним естрадним співом, і їй чемно відмовили (проби адало пройшла інша майбутня українська співачка — Раїса Кириченко).

Але бажання співати було таким сильним, що 1966 року Ніна таки записалася в студію Хору імені Григорія Верьовки. З 1968 року, по закінченні вокальної студії при хорі вона стала його солісткою.

В 1975 році заочно закінчила філологічний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка.

Співачка веде активну концертно-гастрольну діяльність, яку вона почала ще з 1967 року. Ніна Матвієнко з великим успіхом гастролювала в Мексиці, Канаді, США, Чехії, Польщі, Фінляндії, Кореї, Франції, країнах Латинської Америки. У її творчому репертуарі платівки із записами українських народних пісень, аудіокасети, компакт-диски із записами різних за жанром творів.

У 1966—1991 була солісткою вокальної студії при Державному заслуженому українському народному академічному хорі імені Григорія Верьовки. Крім того, з 1968 року співпрацює з вокальним тріо «Золоті ключі».

Новий період у творчій долі пов'язаний з роботою в Національному ансамблі солістів «Київська камерата», солісткою якого вона стає з 1991 року. Дивно виразний характер фольклорного співу співачки гармонійно поєднується з академічним стилем виконання «Камерати», тим самим розширюючи художній репертуар концертної практики колективу.

У 1971 співачка одружилася з молодим художником Петром Гончарем — сином відомого українського скульптора, художника і збирача старожитностей і українського вжиткового мистецтва Івана Гончара. Петро вперше побачив Ніну та почув її голос на концерті в Києві (1968). Вже тоді він сказав, що Ніна буде його дружиною, згодом їх познайомив Лесь Харченко із квартету «Явір».

У 1972 народився Іванко, за ним Андрійко, а потім Антоніна. Сини пішли шляхом батька. Обидва вони — талановиті художники з власним мистецьким почерком і світобаченням. У 2005, досягнувши віку Христа, син Іван зробив несподіваний крок, він вирішив піти в ченці і здійснив постриг. Антоніну все частіше можна зустріти на великих сценах. Вона продовжує справу матері. На ювілейних концертах, присвячених 60-літню Ніни Матвієнко, Антоніна співала разом з Ніною.

У 1975 вона заочно закінчила філологічний факультет Київського університету імені Тараса Шевченка і активно займається літературною творчістю. [джерело?] Ще в радянські часи Ніна Матвієнко написала історію народного хору імені Григорія Верьовки, надрукувала кілька власних віршів, оповідань і есе. Її твори періодично з'являються на сторінках таких часописів, як «Україна», «Дзвін», «Жіночий Світ» та інших. Вершинним літературним надбанням співачки стала її біографічна книга «Ой виюю нивку широкую», яка вийшла 2003 року у видавництві Українського центру народної культури «Музей Івана Гончара». У книзі подано пісенно-музичний матеріал із власного репертуару (понад 250 народних пісень і творів українських композиторів — колядки і щедрівки, веснянки, пісні до Зелених свят, купальські та петрівчані, жниварські й обжинкові, весільні, колискові, поховальні, жартівливі й танцювальні, псалми, історичні та станові пісні, пісні про кохання, родинне життя…). 2004 р. вийшла книга спогадів Ніни Матвієнко «Уже так не буде, як є». Також мріє написати художній роман про любов. У 2010 році співачка записала вступне слово до аудіокниги Блаженнішого Любомира «Дорога до ближнього».

Творчість

[ред. | ред. код]

У репертуарі співачки багато народних пісень, серед них обрядові, ліричні, гумористичні, пісні-балади, українські пісні XVII—XVIII сторіччя. Ніна Матвієнко співпрацює з відомими вітчизняними композиторами сучасності; для неї пишуть свої твори Євген Станкович, Олег Кива, Мирослав Скорик, Ірина Кириліна, Ганна Гаврилець і багато інших.

Вона зіграла в телевиставах («Маруся Чурай», «Катерина Білокур», «Розлилися води на чотири броди»), художніх фільмах («Солом'яні дзвони», «Пропала грамота»), в радіовиставах («Політ стріли», «Кларнети ніжності»). Співачка озвучила ряд науково-популярних, хронікально-документальних кінофільмів, кілька теле- і радіопрограм. 1984 року брала участь у створенні українського мультфільму «Колискова». 1988 року був знятий відеофільм за участю Ніни Матвієнко «Русалчин тиждень». Серед авторських театрально-режисерських робіт актриси музичний спектакль «Під сонцем» (1997) за участю японського танцівника Тадаші Ендо, а також грандіозне музично-сценічне дійство «Золотий камінь посіємо ми» (1998). Крім того, Ніна Матвієнко 1995 року зіграла 16 вистав з американським театром La Mama E.T.C. (Нью-Йорк, США).

Артистка з великим успіхом гастролювала в Мексиці, Канаді, США, Чехії, Польщі, Фінляндії, Кореї, Франції, країнах Латинської Америки.

Дочка Антоніна Матвієнко під впливом матері теж стала співачкою.

Фільмографія

[ред. | ред. код]

Акторка [ред. | ред. код]

- 1971 — «Співає Ніна Матвієнко» (музичний фільм, режисер: Олександр Якимчук)
- 1971 — «Осяяння» (режисер: Володимир Денисенко)
- 1973 — «Як гартувалась сталь» (режисер: Микола Мащенко)
- 1986 — «Звинувачується весілля» (режисер: Олександр Ітгілов)
- 1987 — «Солом'яні дзвони» (режисер: Юрій Іллєнко)
- 1987 — «Золоте весілля» (режисер: Наталя Мотузко)
- 1988 — «Русалчин тиждень» (музичний відеофільм за участю Тоні Матвієнко, режисер: Наталя Мотузко)
- 1989 — «Співає Ніна Матвієнко» (музичний фільм)
- 1990 — «Далі польоту стріли» (режисер: Василь Вітер)
- та інші фільми…

Вокал [ред. | ред. код]

- 1971 — «Тронка»
- 1972 — «Пропала грамота»
- 1980 — «Стилетський гусак»
- 1980 — «Пора літніх гроз»
- 1982 — «Весілля Свічки» (мультфільм)
- 1984 — «Колискова» (мультфільм)
- 1984 — «Іванко і цар Поганин»
- 1989 — «Дорога через руїни»
- 1989 — «Гори димлять»
- 1994 — «Очікуючи вантаж на рейді Фучоку біля пагоди» (в складі тріо «Золоті ключі»)
- 1997 — «Приятель небічика»
- 1999 — «Як коваль щастя шукав»
- 2002 — «Чорна рада»
- 2004 — «Сорочинський ярмарок» (мюзикл) та ін.

Знімалася в телеспектаклях («Маруся Чурай», «Катерина Білокур»; «Розлилися води на чотири броди»); брала участь в радіовиставах («Політ стріли», «Кларнети ніжності»).

З 1989 року — член Спілки кінематографістів України.

Громадська діяльність

[ред. | ред. код]

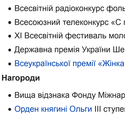

Ніна Матвієнко на Євромайдані

Ніна Матвієнко — голова журі Міжнародного конкурсу українського романсу імені Квітки Цісик, що проходив 1—3 квітня 2011 у Львівській філармонії[3].
22 жовтня 2011 року Ніна Митрофанівна очолила Експертну Раду (Журі) Міжнародного Благодійного Фестивалю талантів «Дивосвіт» у м. Запоріжжя

Брала участь у Помаранчевій революції[4] та Євромайдані[5].

Матвієнко війну на сході України називаючи не патріотичною, а братовбивчою, критично та емоційно висловлюється на адресу влади[6].

У січні 2015 року Матвієнко, на «17 каналі», брала участь у телемості Київ-Донецьк «Коли чекати на мир?», де з боку так звної ДНР у ньому брали участь бойовики[7].

Відзнаки і нагороди

[ред. | ред. код]

Творчий шлях артистки був відзначений: у 1978 році за великий внесок у розвиток українського мистецтва і за активну культурно-творчу діяльність співачка отримала звання заслуженої, в 1985-му — народної артистки України. Також у 2016 році їй було присвоєно звання «Почесний громадянин Києва»[8].

Лауреат

- «Молоді голоси» (Україна, 1978),
- Всесвітній радіоконкурс фольклорних пісень у Братиславі (1978),
- Всесоюзний телеконкурс «С песней по жизни» (1979),
- XI Всесвітній фестиваль молоді та студентів (Москва, 1985);
- Державна премія України Шевченка (1988),
- Всеукраїнської премії «Жінка III тисячоліття» в номінації «Знакова постать» (2006).

Нагороди

- Вища відзнака Фонду Міжнародної премії імені М. А. Касьяна — орден Миколи Чудотворця (1996)
- Орден княгині Ольги III ступеня (1997).
- 21 січня 2006 року указом Президента України Віктора Ющенка нагороджена званням Героя України.
- Орден княгині Ольги II ступеня (2020) — *за значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток України, вагомі трудові здобутки та високий професіоналізм*[9].

Родина

[ред. | ред. код]

- Батько: Митрофан Устимович Матвієнко — селянин.
- Матір: Антоніна Ільківна
- Чоловік: Гончар Петро Іванович (1949) — художник, генеральний директор НЦІНК «Музей Івана Гончара».
- Донька: Антоніна Петрівна Гончар (1981) — співачка, дружина вірменина Арсена Мірзояна.
- Онучка: Ніна Мірзоян (2016)

Виноски

[ред. | ред. код]

1. ↑ Шуневич, Володимир. НИНА МАТВИЕНКО_ «ЮРИЙ ПАВЛОВИЧ, НАШ УЧИТЕЛЬ ПЕНИЯ В ШКОЛЕ-ИНТЕРНАТЕ, ПЕРВЫМ ПРОБУДИЛ ВО МНЕ ЖЕЛАНИЕ СТАТЬ ПЕВИЦЕЙ…» ⧉. Газета "Эхо".
2. ↑ Бахарева, Таисия (12.10.2012). Нина Матвиенко: «Мой предок Никита Нестич — троюродный брат княгини Ольги» ⧉. Газета «ФАКТЫ и комментарии».
3. ↑ УНІАН ⧉ У Львові відкрили музей Квітки Цісик
4. ↑ Ніна Матвієнко: «Януковичу сказала, що маємо бути у Європі» ⧉. Архів оригіналу ⧉ за 4 серпень 2014. Процитовано 20 березень 2014.
5. ↑ Ніна Матвієнко знікла з екрану Житомирського телебачення через Євромайдан ⧉
6. ↑ Ніна Матвієнко у програмі Прямим текстом ⧉ // Остап Дроздов, tvzikua, 11 вересня 2014 року
7. ↑ Ніна Матвієнко про участь у "ДНР": "Просто хотілося подивитися у вічі цим людям". ⧉
8. ↑ Джамалі та Ніні Матвієнко присвоїли звання «Почесний громадянин Києва» — lb.ua ⧉
9. ↑ Указ президента України №335/2020 ⧉. *Офіційне інтернет-представництво Президента України* (ua). Процитовано 2020-08-25.

Посилання

[ред. | ред. код]

- Матвієнко Ніна Митрофанівна // Українська музична енциклопедія. Т. 3: [Л – М.] / Гол. редкол. Г. Скрипник. — Київ : ІМФЕ НАНУ, 2011. — С. 335-336.
- Матвієнко Ніна Митрофанівна ⧉ // ЕСУ
- Матвієнко Ніна Митрофанівна // Шевченківська енциклопедія: — Т.4:М—Па : у 6 т. / Гол. ред. М. Г. Жулинський.. — Київ : Ін-т літератури ім. Т. Г. Шевченка, 2013. — С. 114.

- Інформація про Ніну Матвієнко ⧉
- Довідник «Хто є хто в Україні», видавництво «К. І.С.» ⧉
- Біографія на сайті «Великі українці» ⧉
- Рукоділля Ніни Матвієнко ⧉
- *Ніна Матвієнко* ⧉ на сайті IMDb (англ.)
- Фільмографія на kino-teatr.ru (рос.) ⧉
- Фільмографія на animator.ru (рос.) ⧉

Вікіцитати містять висловлювання від або про: *Матвієнко Ніна Митрофанівна*

Герої України (перелік) [показати]

Україна Культура Мистецтво Біографії

Тематичні сайти Discogs ⧉ · Internet Movie Database ⧉
Нормативний контроль GND: 133220737 ⧉ · ISNI: 0000 0001 1490 210X ⧉ · LCCN: no95035710 ⧉ · VIAF: 38100820 ⧉

Категорії: Народились 10 жовтня | Народились 1947 | Уродженці Смілчинського району | Випускники філологічного факультету Київського університету | Герої України — кавалери ордена Держави | Кавалери ордена княгині Ольги II ступеня | Кавалери ордена княгині Ольги III ступеня | Лауреати Шевченківської премії 1988 року | Народні артисти України | Випускники Київського університету | Співачки України XX століття | Співачки України XXI століття | Радянські співачки | Українські співачки | Фольк-співачки України | Члени Національної спілки краєзнавців України | Лауреати премії Жінка III тисячоліття | Почесні громадяни Києва | Учасники Помаранчевої революції | Учасники Євромайдану

Цю сторінку востаннє відредаговано о 06:32, 31 березня 2021.

Текст доступний на умовах ліцензії Creative Commons Attribution-ShareAlike; також можуть діяти додаткові умови. Детальніше див. Умови використання.